

160.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 16 lutego 1928 r.

o karach za szpiegostwo i niektóre inne przestępstwa przeciw Państwu.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. § 1. Kto umyślnie ujawnia innej osobie wiadomości, dokumenty lub inne przedmioty, które ze względu na dobro Państwa Polskiego należy zachować w tajemnicy przed rządem obcego państwa,

ulega karze więzienia do lat pięciu.

§ 2. Jeśli ujawniona wiadomość, dokument lub inny przedmiot, określony w § 1, dotyczyły wojskowej obrony Państwa lub jego sił zbrojnych, sprawca

ulega karze ciężkiego więzienia od roku do lat dziesięciu.

§ 3. Jeśli sprawca ujawnił wiadomość, dokument lub inny przedmiot, określony w § 1, obcemu rządowi lub osobie w jego interesie działającej, albo działał w zamiarze narażenia na niebezpieczeństwo wojskowej obrony Państwa lub jego sił zbrojnych, albo też z naruszeniem obowiązków urzędu publicznego lub służby publicznej,

ulega karze ciężkiego więzienia od lat pięciu do lat piętnastu.

§ 4. Tę samą karę wymierzyć należy, jeśli czyn spowodował wielką szkodę dla bezpieczeństwa Państwa, a sprawca to mógł przewidzieć.

§ 5. Jeśli sprawca dopuścił się czynu, określonego w § 3, w czasie wojny,

ulega karze śmierci lub ciężkiego więzienia dożywotniego.

§ 6. Jeśli sprawca dopuścił się czynu, określonego w §§ 1 — 3, nieumyślnie,

ulega karze więzienia do roku,

jeśli zaś ujawniona wiadomość, dokument lub przedmiot były mu dostępne wskutek podjęcia się pracy dla Państwa, albo ze względu na urząd publiczny, służbę publiczną lub zlecenie urzędowe,

ulega karze więzienia do lat dwóch.

Art. 2. Kto, mając sobie powierzone ze względu na swój urząd publiczny, służbę publiczną lub zlecenie urzędowe, wiadomości, dokumenty lub inne przedmioty, wymienione w art. 1, dopuszcza przez niedbalstwo do ich ujawnienia, zniszczenia lub zagubienia,

ulega karze więzienia do lat dwóch.

Art. 3. § 1. Kto umyślnie i bezprawnie komunikuje obcemu rządowi lub osobie w jego interesie działającej jakiegokolwiek wiadomości, dokumenty lub inne przedmioty, dotyczące wojskowej obrony Państwa lub jego sił zbrojnych, — o ile czyn nie stanowi przestępstwa, przewidzianego w art. 1, —

ulega karze ciężkiego więzienia od roku do lat dziesięciu,

jeśli zaś sprawca działał z naruszeniem obowiązków urzędu publicznego lub służby publicznej lub też dopuścił się przestępstwa w czasie wojny,

ulega karze ciężkiego więzienia od trzech lat do lat dziesięciu.

§ 2. Jeśli sprawca działał nieumyślnie,

ulega karze więzienia do roku,

jeśli zaś zakomunikowana wiadomość, dokument lub przedmiot były mu dostępne wskutek podjęcia się pracy dla Państwa albo ze względu na urząd publiczny, służbę publiczną lub zlecenie urzędowe, ulega karze więzienia do lat dwóch.

Art. 4. § 1. Kto umyślnie i bezprawnie komunikuje obcemu rządowi lub osobie w jego interesie działającej jakiegokolwiek wiadomości, dokumenty lub inne przedmioty, a w szczególności dotyczące stosunków politycznych, dyplomatycznych lub gospodarczych Państwa Polskiego, wiedząc o tem, iż udzielone wiadomości, dokumenty lub inne przedmioty mogą być obcemu rządowi użyteczne na wypadek wojny przezeń prowadzonej lub w jego nieprzyjaznych dla Państwa Polskiego działaniach lub zamierzeniach,

ulega karze więzienia do lat pięciu.

§ 2. Jeśli sprawca działał z naruszeniem obowiązków urzędu publicznego lub służby publicznej, albo też dopuścił się przestępstwa, określonego w § 1, w czasie wojny,

ulega karze ciężkiego więzienia od roku do lat dziesięciu.

Art. 5. § 1. Kto umyślnie i bezprawnie zbiera wiadomości lub uzyskuje dokumenty, albo inne przedmioty, określone w art. 1, albo też stara się je uzyskać lub z nimi zapoznać,

ulega karze więzienia do lat trzech.

§ 2. Jeśli sprawca działał w zamiarze narażenia na niebezpieczeństwo wojskowej obrony Państwa lub jego sił zbrojnych lub w zamiarze ujawnienia wiadomości, dokumentów lub innych przedmiotów, określonych w art. 1, rządowi obcego państwa lub osobie w jego interesie działającej,

ulega karze ciężkiego więzienia od roku do lat dziesięciu,

jeśli zaś wiadomości lub przedmioty były sprawcy dostępne wskutek podjęcia się pracy dla Państwa albo ze względu na urząd publiczny, służbę publiczną lub zlecenie urzędowe,

ulega karze ciężkiego więzienia od dwóch lat do lat dziesięciu.

§ 3. Tej samej karze ulega, kto przestępstwa, przewidzianego w § 1, dopuścił się w czasie wojny.

Art. 6. § 1. Kto umyślnie i bezprawnie zbiera wiadomości lub uzyskuje dokumenty albo inne przedmioty, dotyczące wojskowej obrony Państwa lub jego sił zbrojnych, albo też stara się je uzyskać lub z nimi zapoznać, sporządza plany, szkice lub wizerunki budowli lub urządzeń wojskowych, przedostaje się do budowli lub urządzeń wojskowych, do których wstęp jest wzbroniony, — o ile czyn nie stanowi przestępstwa, przewidzianego w art. 5, —

ulega karze więzienia do roku,

w wypadkach zaś mniejszej wagi, karze aresztu do sześciu tygodni lub grzywny do trzech tysięcy złotych.

§ 2. Jeżeli sprawca działał w zamiarze narażenia na niebezpieczeństwo wojskowej obrony Państwa lub jego sił zbrojnych lub w zamiarze zakomunikowania wiadomości, dokumentów lub innych przedmiotów, określonych w § 1, rządowi obcego państwa lub osobie w jego interesie działającej,

ulega karze ciężkiego więzienia od roku do lat pięciu,

jeśli zaś wiadomości lub przedmioty były sprawcy dostępne wskutek podjęcia się pracy dla Państwa albo ze względu na urząd publiczny, służbę publiczną lub zlecenie urzędowe,

ulega karze ciężkiego więzienia od roku do lat dziesięciu.

§ 3. Tej samej karze ulega, kto przestępstwa, przewidzianego w § 1, dopuścił się w czasie wojny.

§ 4. Obok kary należy orzec konfiskatę dokumentów, planów, wizerunków, szkiców i innych przedmiotów, bez względu na to, czyją stanowią własność.

Art. 7. § 1. Kto wchodzi w porozumienie z innymi osobami co do popełnienia jednego z przestępstw, określonych w art. 1 § 3, art. 3 § 1, art. 5 § 2 i w art. 6 § 2,

ulega karze więzienia do lat pięciu.

§ 2. Wolny będzie od kary ten, kto o porozumieniu zawiadomi władzę, powołaną do ścigania przestępstw, zanim ona dowie się o porozumieniu; nie dotyczy to takiego uczestnika porozumienia, który innych do porozumienia nakłonił.

§ 3. Kto wchodzi w porozumienie z rządem obcego państwa lub z osobą w jego interesie działającą co do dostarczenia wiadomości, dokumentów lub innych przedmiotów, określonych w art. 1 i 3,

ulega karze więzienia od roku do lat pięciu.

§ 4. Kto umyślnie dopomaga rządowi obcego państwa lub osobie w jego interesie działającej w uzyskiwaniu wiadomości, dokumentów lub innych przedmiotów, określonych w art. 1 i 3, lub też wchodzi w tym celu w porozumienie z rządem obcego państwa lub osobą w jego interesie działającą,

ulega karze więzienia od roku do lat pięciu.

§ 5. Tej samej karze ulega kto, działając w interesie obcego państwa, wchodzi w porozumienie z inną osobą co do dostarczenia mu wiadomości, dokumentów lub innych przedmiotów, określonych w art. 1 i 3.

§ 6. Kto czynów, określonych w artykule niniejszym, dopuścił się w czasie wojny,

ulega karze ciężkiego więzienia od roku do lat dziesięciu.

Art. 8. § 1. Kto przekroczy granice Państwa w zamiarze popełnienia jednego z przestępstw, określonych w art. 1 § 1 — 3, art. 3 § 1, w art. 4, 5, 6 § 2 i w art. 7, przebywa w tymże zamiarze w obszarze warownym lub w rejonie umocnionym lub przedsięwzięcie jakiegokolwiek inne czynności przygotowawcze do popełnienia wspomnianych przestępstw, o ile czyn nie jest zagrożony karą surowszą,

ulega karze więzienia do lat trzech.

§ 2. Jeśli sprawca dopuścił się czynu, określonego w § 1, w czasie wojny, ulega karze ciężkiego więzienia od roku do lat dziesięciu.

§ 3. Wolny będzie od kary ten, kto władzę, powołaną do ścigania przestępstw, zawiadomi o spełnieniu czynności przygotowawczych, przedsięwziętych z inną osobą, zanim władza ta dowie się o ich spełnieniu; nie dotyczy to takiego uczestnika przestępstwa, który innych do spełnienia przestępstwa nakłonił.

Art. 9. § 1. Kto, otrzymawszy w chwili, gdy można szkodzi zapobiec, wiarogodną wiadomość o zamierzonym przestępstwie, przewidzianem w art. 1 § 1 — 3, w art. 3, 5 § 2, art. 6 § 2 i w art. 7, umyślnie zaniecha uwiadomić o tem władzę, powołaną do ścigania przestępstw, jeśli wspomnianych przestępstw dokonano lub usiłowano dokonać, ulega karze więzienia do lat trzech.

§ 2. Wolny będzie od kary, kto zaniecha zawiadomienia przeciw krewnym lub powinowatym w stopniu, uprawniającym do uchylenia się w ich sprawie od zeznań w postępowaniu przed sądem karnym powszechnym. To samo stosuje się, gdy idzie o wiadomość, powierzoną duchownemu w zakresie sprawowania duszpasterstwa.

Art. 10. Kto, oddając usługi wywiadowcze władzy polskiej, pozostaje jednocześnie bez zezwolenia tej władzy z mocy przyjętego zobowiązania lub szczególnego stosunku w jakiegokolwiek zależności od obcego rządu lub osoby działającej w jego interesie,

ulega karze więzienia do lat trzech.

Art. 11. § 1. Kto ogłasza wiadomości, dokumenty, wizerunki, plany, szkice lub inne przedmioty, dotyczące wojskowej obrony Państwa lub jego sił zbrojnych, jeżeli bądź sprawca wiedział, że przez ogłoszenie interesy Państwa mogłyby być zagrożone, lub z treści wiadomości albo z innych okoliczności można to było poznać, bądź został wydany zakaz ogłaszania takich wiadomości, — o ile czyn nie podpada pod przepisy surowsze, —

ulega karze więzienia do roku i grzywny do trzech tysięcy złotych lub jednej z tych kar.

§ 2. Jeżeli sprawca dopuścił się czynu, oznaczonego w § 1, w czasie wojny lub mobilizacji, ulega karze więzienia do trzech lat i grzywny do pięciu tysięcy złotych.

Art. 12. Kto umyślnie:

1) nie stosuje się do zarządzeń władzy, mających na celu zapobieżenie ujawnieniu lub rozpowszechnieniu wiadomości lub przedmiotów; określonych w art. 1 i 3;

2) w obszarze warownym lub w rejon umocnionym nie zachowuje przepisów o meldowaniu osób;

ulega karze aresztu do sześciu miesięcy lub grzywny do tysiąca złotych,

jeśli zaś sprawca działał nieumyślnie, ulega karze grzywny do pięciuset złotych.

Art. 13. § 1. Kto umyślnie w czasie wojny, mobilizacji lub w okresie, poprzedzającym bezpo-

średnio mobilizację, rozgłasza wiadomości nieprawdziwe lub pogłoski, mogące osłabić ducha obronnego społeczeństwa,

ulega karze więzienia do lat trzech.

§ 2. Jeżeli sprawca działał w zamiarze osłabienia ducha obronnego społeczeństwa,

ulega karze więzienia do lat pięciu.

§ 3. Jeżeli sprawca działał nieumyślnie, ulega karze aresztu do sześciu miesięcy i grzywny do tysiąca złotych lub jednej z tych kar.

Art. 14. Kto umyślnie przed rozprawą główną ogłasza wiadomości o dochodzeniu lub karnem postępowaniu w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 1 — 10 i 13, bez zezwolenia władzy prowadzącej dochodzenie lub postępowanie,

ulega karze aresztu do sześciu miesięcy i grzywny do dwóch tysięcy złotych,

jeśli zaś sprawca działał nieumyślnie,

ulega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do tysiąca złotych lub jednej z tych kar.

Art. 15. § 1. Przy skazaniu za przestępstwa, zagrożone ciężkim więzieniem, można obok kary pozbawienia wolności orzec karę grzywny do pięciuset tysięcy złotych.

§ 2. Przy skazaniu za przestępstwa, zagrożone więzieniem, można obok kary pozbawienia wolności orzec grzywnę do stu tysięcy złotych. Przepis niniejszy nie ma zastosowania do przestępstwa, przewidzianego w art. 11.

§ 3. W razie wszczęcia śledztwa o przestępstwa, przewidziane w § 1, sąd karny na wniosek prokuratora zarządzi aż do prawomocnego ukończenia postępowania i ściągnięcia grzywny zajęcie majątku, jaki oskarżony posiada i jaki mu później przypadnie.

§ 4. W wypadku przestępstw, przewidzianych w § 2, sąd na wniosek prokuratora może wydać wyższe zarządzenie.

Art. 16. § 1. Jeśli skazany otrzymał za popełnienie jednego z przestępstw, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, zapłatę, należy w wyroku uznać ją za przepadłą na rzecz Skarbu Państwa.

§ 2. Jeżeli otrzymana zapłata nie mogłaby być skonfiskowana, należy w wyroku uznać za przepadłą jej równowartość.

Art. 17. § 1. W razie skazania na karę więzienia powyżej jednego roku lub na karę ciężkiego więzienia za przestępstwa, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem, a popełnione umyślnie, można orzec w wyroku dopuszczalność rozciągnięcia nad skazanym dozoru policyjnego.

§ 2. Orzeczenie, wydane w myśl § 1, nadaje władzy, oznaczonej w odnośnych przepisach, prawo rozciągnięcia nad skazanym dozoru policyjnego na czas nie ponad pięć lat od dnia odbycia kary.

§ 3. Rozciągnięcie dozoru policyjnego pociąga za sobą następujące skutki:

a) władza może oddanemu pod dozór policyjny zabronić pobytu w pewnych okręgach lub miejscowościach, albo też wyznaczyć mu miejsce pobytu z tym skutkiem, że wydalenie się z wyznaczonej miejscowości dopu-

szezałne jest jedynie z mocy zezwolenia władzy;

- b) oddany pod dozór policyjny obowiązany jest zawiadomić władzę w ciągu sześciu godzin o każdorazowej zmianie mieszkania lub dopuszczalnego miejsca pobytu;
- c) przesyłki pocztowe, wysyłane przez oddanego pod dozór policyjny lub do niego nadchodzące, mogą być przez władzę przeglądane;
- d) władza może oddanemu pod dozór policyjny nakazać, aby w terminach oznaczonych zgłaszał się u niej i składał wyjaśnienia co do swych zajęć, trybu życia i środków utrzymania;
- e) władza może celem stwierdzenia prawdziwości zeznań oddanego pod dozór policyjny wkroczyć o każdej porze do jego mieszkania.

§ 4. Surowsze postanowienia o dozorze policyjnym, obowiązujące na poszczególnych obszarach prawnych, mają zastosowanie.

Art. 18. Władza administracyjna może cudzoziemca, skazanego za przestępstwo, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem, wydrwić z granic Państwa.

Art. 19. § 1. Usiłowanie przestępstw, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, i udział w nich są karalne.

§ 2. Kto do przestępstw, przewidzianych w art. 1 § 1 — 3, art. 3 § 1, art. 4, 5, 6 § 2 i w art. 7, bezskutecznie nakłania, ulega karze, przewidzianej za usiłowanie przestępstwa.

Art. 20. Przestępstwa, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem, popełnione zagranicą przez obywatela polskiego, a przez cudzoziemca, o ile nie wynikają z winy nieumyślnej, — ulegają karze w rozporządzeniu niniejszem oznaczonej bez względu na przepisy obowiązujące w miejscu popełnienia.

Art. 21. Państwo sprzymierzone pozostaje w czasie wojny pod ochroną rozporządzenia niniejszego na równi z Państwem Polskiem.

Art. 22. Jeżeli jeden z czynów, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, ulega karze surowszej według innych przepisów, należy karę według tych przepisów wymierzyć.

Art. 23. § 1. Przez wiadomości, dokumenty, lub inne przedmioty, określone w art. 1, należy rozumieć te, które z powodu ich treści lub jakości należy ze względu na dobro Państwa Polskiego zachować w tajemnicy przed rządem obcego państwa, choćby nawet zarządzenia, normujące czynności urzędowe lub służbowe nie uznawały ich za tajne, lub choćby zachowanie ich w tajemnicy przed pewnym gronem osób było niemożliwe.

§ 2. Określenie „bezprawnie”, użyte w rozporządzeniu niniejszem, oznacza brak zezwolenia Ministra Spraw Wojskowych lub upoważnionych przez niego organów wojskowych.

Art. 24. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny z 1903 r., stosuje się następujące postanowienia:

1) z więzieniem, orzeczonym w wymiarze powyżej jednego roku za przestępstwa, przewidziane w art. 1 § 1, art. 4 § 1, art. 5 § 1, art. 7 § 1 — 5, art. 8 § 1, art. 9, 10, 13, łączą się skutki, przewidziane w art. 23 i 30 k. k.;

2) władzą w rozumieniu art. 17 jest powiatowa władza administracji ogólnej;

3) przeciw decyzjom sądu w przedmiocie zajęcia, przewidzianego w art. 15 §§ 3 i 4, służy skarga incydentalna w terminie, przewidzianym w art. 895 ustawy postępowania karnego z 1864 r.;

4) art. 118 k. k. uzupełnia się następującą drugą częścią:

„Jeżeli przestępstwa, przewidzianego w części pierwszej, dopuszczono się w czasie wojny, winowajca będzie karany:

w przypadku, wskazanym w ustępie pierwszym — ciężkim więzieniem terminowym,

w przypadku, wskazanym w ustępie drugim — więzieniem, zastępującem dom poprawy”.

Art. 25. Na obszarze, na którym obowiązuje ustawa karna z 1852 r., stosuje się następujące postanowienia:

1) za czyny, przewidziane w art. 1 § 6, art. 2, 3 § 2, art. 6 § 1, art. 11, orzeka się ścisły areszt; art. 15 § 2 i 4 mają zastosowanie;

2) czyny, zagrożone ciężkim więzieniem lub więzieniem, są zbrodniami, zagrożone zaś aresztem ścisłym — występkami;

3) czyny, zagrożone aresztem lub tylko grzywną, są wykroczeniami, należącymi do orzecznictwa sądów powiatowych;

4) ze skazaniem za przestępstwa, przewidziane w art. 1 § 1, art. 4 § 1, art. 5 § 1, art. 7 § 1 — 5, art. 8 § 1, art. 9, 10, 13, łączą się skutki, następujące w wypadku skazania za zbrodnię tylko w razie orzeczenia kary więzienia powyżej jednego roku;

5) karę zastępczego aresztu na wypadek nieściągalności grzywny oznaczy sąd według swobodnego uznania jednak nie ponad dwa lata;

6) w sprawach o przestępstwa, oznaczone w rozporządzeniu niniejszem, można wnieść odwołanie niezależnie od ograniczeń, przewidzianych w § 283 ustawy o postępowaniu karnem z 1873 r. w brzmieniu ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 453);

7) w wypadku, przewidzianym w art. 1 § 3, ma zastosowanie ust. 2 § 338 p. k. w brzmieniu ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 453);

8) do zajęcia, przewidzianego w art. 15 §§ 3 i 4, mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 5, 6, 7, 8 ust. 1 i 2 i § 9 rozporządzenia cesarskiego z dnia 9 czerwca 1915 r. o odpowiedzialności za szkody, wyrządzone działaniem zdradzieckim, popełnionem w czasie wojny (Dz. u. p. austr. Nr. 156);

9) § 67 u. k. otrzymuje brzmienie:

„Kto w czasie wojny udziela pomocy nieprzyjacielowi przez dostarczenie mu wiadomości, dotyczących wojskowej obrony Państwa lub jego sił

zbrojnych, lub przez jakiegokolwiek inne działania, zmierzające do wyrządzenia szkody armii polskiej lub armii sprzymierzonej, albo do przysporzenia korzyści nieprzyjacielowi, będzie karany śmiercią, a w razie szczególnych okoliczności łagodzących i nieznacznej szkody, — ciężkiem więzieniem dożywotniem".

Art. 49 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 r. w przedmiocie wprowadzenia w życie Wojskowego Kodeksu Karnego (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 369) pozostaje w mocy.

Art. 26. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny z 1871 r., stosuje się następujące przepisy:

1) zamiast aresztu powyżej sześciu tygodni orzeka się więzienie;

2) obok kary ciężkiego więzienia lub więzienia, orzeczonego w wymiarze powyżej jednego roku za przestępstwa, zagrożone ciężkiem więzieniem lub przewidziane w art. 1 § 1, art. 4 § 1, art. 5 § 1, art. 7 § 1 — 5, art. 8 § 1, art. 9, 10, 13, należy orzec utratę obywatelskich praw honorowych; pozatem stosuje się § 32 k. k.;

3) jeżeli przestępstwo, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem nie pociągnęło za sobą większej szkody dla Państwa, natomiast w razie szczególnych okoliczności łagodzących można orzec: a) przy przestępstwie, zagrożonem karą śmierci lub ciężkiem więzieniem dożywotniem, — ciężkie więzienie nie niżej lat trzech; b) przy przestępstwach, zagrożonych ciężkiem więzieniem od lat trzech lub pięciu, — więzienie nie niżej roku; c) przy innych przestępstwach, zagrożonych ciężkiem więzieniem lub więzieniem nie niżej roku, — więzienie nie niżej sześciu miesięcy;

4) do zajęcia, przewidzianego w art. 15 §§ 3 i 4, mają odpowiednio zastosowanie przepisy §§ 333—335 ustawy postępowania karnego z 1877 r.;

5) §§ 89 i 90 k. k. z 1871 r. (w brzmieniu § 11 ustawy z dnia 3 lipca 1893 r. o zdradzie tajemnic wojskowych, Dz. u. Rzeszy str. 205) ulegają następującym zmianom: a) w wypadku, przewidzianym w zdaniu pierwszym § 89 k. k. z 1871 r., winny ulega: „karze ciężkiego więzienia dożywotniego, albo dożywotniego osadzenia w twierdzy”; b) w § 90 ust. 1 k. k. z 1871 r. po wyrazie: „karę” wstawia się wyrazy: „śmierci lub”, a ust. 2 tegoż paragrafu skreśla się.

Art. 27. Zbrodnie i występki, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem, należą do właściwości sądów okręgowych, które je rozpoznają w składzie trzech sędziów zawodowych.

Art. 28. Znosi się:

a) art. 46 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927 r. o prawie prasowem (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 1, poz. 1);

b) art. 111, 111¹, 111², 111³, 111⁴, 112, 112¹, 113, 118², 654 k. k. z 1903 r.;

c) § 92 p. 1 k. k. z 1871 r. oraz ustawę z dnia 3 czerwca 1914 r. o zdradzie tajemnic wojskowych (Dz. u. Rzeszy str. 195).

Art. 29. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 30. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Pocht i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*